

DAN 1.

Dragi dnevniče, eto, usudila sam se i ovo pokušati. Počinje mi praksa na HRT-u. Vanjska politika. 'Ko bi rekao da će Katarina Krnčević prihvatiti ovakvu ponudu i ubaciti se u nešto o čemu nema apsolutno nikakvog pojma. Krenula sam uzbuđeno (i pomalo preplašeno) u svoje nove pobjede i nervozno palila cigaretu ispred zgrade. Taj glupi manjak samopouzdanja. Moram ga se što prije riješiti inače nikad neće ništa biti od mene. Ubačene u redakciju, sve tri koje nas je dopala ova strašna grana novinarstva, bojažljivo sjedamo za dodijeljene stolove. Ne znamo ni tko nam je mentor niti što trebamo raditi, čini se kako smo im samo „livo smetalo“. Opserviram prostoriju. Ugodna atmosfera, pomalo starinski ured, novinari sjede na pilates loptama. Valjda vidjevši da smo pomalo preplašene, tješe nas da tjedan dana nije puno i pokušavaju se šaliti kako bi nam bilo ugodnije. Ne ide im baš za rukom. Pokazali su nam pušionu, ali mislim da to nije dobra odluka-postala nam je omiljeno mjesto u cijeloj zgradi. Nisu znali što će s nama pa je kolegica odlučila da napišemo tri vijesti koje pronađemo na internetu. Zadivljena sam kako nikad ne znam procijeniti ljude. Osobe koje sam etiketirala kao „rospije“ pokazale su se kao super zabavne žene...a bome i obrnuto. Pregledali su nam vijesti i poslali nas kući. Na kraju dana, nisam se baš produktivno osjećala. Valjda će sutra biti bolje. Bila je srijeda, kažu da tad imaju puno posla i da nam se ne mogu previše posvetiti. Kata:0, HRT:1

DAN 2.

Dragi dnevniče, danas sam spremna za nove pobjede. Naspavala sam se, za razliku od jučer, pa možda budem bolje volje. Ali, naravno, ne može sve biti tako lijepo. S cvijetom u kosi hrabro koračam prema zgradi HRT-a. I na opće oduševljenje svih prisutnih u obližnjim autima, padnem i iskrenem nogu. Ma ne dam da mi to pokvari dan. Danas su kolegice u redakciji ipak malo zainteresiranije za nas. Jedna od njih odvela nas je u studio slušati kako vodi vijesti. Očarana sam njezinim glasom i dikcijom. Nakon toga, rekli su nam da smo mi sljedeći te da ćemo tekst koji smo jučer napisali danas snimati u studiju. Kako to inače sa mnom biva, ušla sam unutra, stavila slušalice, knedla je ušla u grlo i smrznula sam se. Pročitala sam tekst ne razmišljajući o onome o čemu govorim, samo kako bi što prije to zgotovila. Kad sam izašla, tonac i kolegica govorili su kako se teško riješiti dalmatinskog naglasaka i grozili se kako se nitko od nas ne zna služiti palatalima. Vratile smo se u redakciju montirati i ovog puta dobile pomoć sa svih strana. Počinje mi se zapravo i sviđati ovdje. Valjda jučer nije bio moj dan.

DAN 3.

Dragi moj dnevniče, sada se već s lakoćom budim. Čini mi se kako rutina i nije tako loša stvar, iako sam uvijek govorila kako nikad neću biti njezin pobornik. Danas sam su nam na praksi svakoj dali određenu temu o kojoj ćemo pisati u formi izvještaja. Mene su dopali

štrajkovi u Francuskoj. Pogodi jesam li imalo informirana o tome? Nisam, naravno da nisam. Ali nadam se da će mi ovakve stvari upravo pomoći po tom pitanju. Teško mi je danas pisati. Ne mogu se nikako skoncentrirati jer kolegice u redakciji nikako ne prestaju pričati. Mnogo stvari upućuje na to da nisam klasični tip ženskog roda, a multitasking je svakako jedan od njih. Nikad mi takvo nešto neće poći za rukom. Slušam njihove priče o ručku. Lignje s krumpirom, stavljene u peć, malo povrća. Može i na tavi. Nije to ništa teško, brzo i lako se napravi. Ručak kod Jelene. Može i meso. Naručit će wok. A ne bi ni to. Mogla bi i nešto drugo. Ma ni to nije dobro. Ipak će lignje. Pričale su i o lektorima i greškama koje im se ponekad potkrađu. Živčani otrov, kultura maja. Saznala sam i da je nekoliko novinara popravilo zube. Sada im puno ljepše izgleda, ali govor im se promijenio. Naravno, nisam završila tekst, ali one su ranije otišle svojim kućama pa su i nas pustile i rekle da uživamo za vikend i da ne moramo dolaziti. I agree!

DAN 4.

Dragi dnevniče, danas je moj dan. Osjećam to jednostavno, unatoč tome što je ponedjeljak. Dogodi mi se tako nekoliko puta mjesečno da znam da ću sljedećih nekoliko sati pokoriti sve oko sebe. Dolazimo u redakciju i upoznajemo Dražena. Najsimpatičnijeg čovjeka dosad. Pomogao nam je više nego itko ovih dana i ponašao se baš onako kako bi se jedan mentor trebao ponašati. Unatoč tome što nitko tijekom naše prakse nije dobio tu „titulu“. Kako bi se reklo, ne zna se 'ko pije, 'ko plaća. Pomogao nam je završiti tekstove te pritom podrobno objasnio sve pogreške i kako i zašto bi ih trebalo popraviti. Odveo nas je kod lektorice i ostao s nama čitavo vrijeme dok je svakoj od nas popravljala tekst. Odvojio je toliko vremena na nas da uistinu ne znam kako bih mu se dovoljno zahvalila. Naposljetku, otišli smo ponovno u režiju kako bismo posnimile napisano. A danas, za razliku od prvog dana, potpuno druga priča. Ulazim u studio potpuno smirena i opuštena. Sjedam na stolicu i otvaram dijafragmu onako kako nam je tonac netom prije objasnio. Pročitam tekst bez ijednog lapsusa i zapravo uživam čitajući, bez imalo straha. Kad sam završila, odlazim nazad do tonca, a on se počeo derati: „Toliko sam ljut da ti sada ne mogu opisati! Ti si ovo toliko dobro pročitala da uz samo malo vježbe možeš ovog trenutka otići raditi na neki radio! Jel' tebi sestra blizanka u ponedjeljak bila na istom ovom mjestu pa je tolika razlika? Pa što se tebi dogodilo? Ne mogu vjerovati! Ovo je bilo jako, jako dobro!“ Iako sam se počela crvenjeti, ne mogu reći da mi nije laskalo. Rekla sam ti da je danas moj dan. Kata:1, HRT:0

DAN 5.

Dragi dnevniče, danas nam je opet Dražen bio od velike pomoći. Baš je jedna velika svijetla točka ove prakse. Nije nam neki posebno produktivni dan. Koncentracija je minimalna, a s obzirom na to da nije bilo dovoljno slobodnih kompjutera, mene i Ivanu smjestile su za jedan. A znamo svi kako to ide kad smo nas dvije u kompletu. Dali su nam zadatak da pišemo o Trumpu i Iranu te smo na kraju čak i uspjele zajedničkim snagama napisati koliko-toliko kvalitetan tekst. Ipak, dosta vremena provele smo mašući glavom uz taktove najdražih

pjesama i provodeći vrijeme u već spomenutoj najdražoj prostoriji-pušioni. Kao i ostalih dana, otišle smo posnimiti u režiju i kasnije se vratile montirati. Sad mi to sve skupa vrlo brzo ide i stvarno mi je postalo veliki „gušt“. Danas se stvarno ništa posebno zanimljivo nije dogodilo pa ti i nemam baš o čemu pisati. Otišle smo kući nešto kasnije nego inače i skoro dočekali popodnevnu smjenu. Sviđa mi se ovdje, žao mi je što je sutra zadnji dan.

DAN 6.

Dragi moj dnevniče, danas ne mogu provesti puno vremena na praksi jer moram već u 13:00 biti ispred faksa. Već pomalo rutinski, popila sam kavu iz aparata (koja je, by the way, jako dobra) i zapalila cigaretu te otišla pozdraviti svoje sustanare u redakciji. Kolegica je bila sretna što kratko ostajemo jer imaju puno posla srijedom i ne mogu se toliko baviti nama. Ništa zlonamjerno. Zamolile smo je zato da nas odvede na govorne vježbe kako bismo od profesionalaca čuli prave kritike. Spikerica nas je odvela poslušati kako čita vijesti te nas potom odvela u svoj ured. Rekla je kako na nekoliko stvari treba obratiti pažnju i malo poraditi na tome, ali da je u globalu zadovoljna. Kako joj je završila smjena, a nismo htjele ometati kolege, odlučile smo se istražiti zgradu HRT-a i pogledati kako funkcionira televizija. Lolek i dva Boleka tamarali su hodnicima, tražeći „Studio 5“. Uz poneki chit-chat pustili su nas da pogledamo studio. A što se u studiju radi? Pa selfieje, naravno! Još smo malo prošvrljale zgradom i shvatile kako to ipak nije bila toliko pametna ideja. Otišle smo u Konzum (spas za želudac) i kupile kolegama iz redakcije nekoliko slatkiša kao mali znak pažnje. Uz čakulu i smijeh pozdravile smo se s njima i zahvalile im što su nas trpjeli tjedan dana. (Profesorice, ako čujete pozitivne priče o nama, ovi slatkiši nisu bili mito. Stvarno smo bile dobre, a oni vole čokoladu!)